

потврдена со ТСЖ.бр.1286/15 од 08.10.2015 година

ВО ИМЕТО НА ГРАЃАНИТЕ НА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

ОСНОВНИОТ СУД ВЕЛЕС, како првостепен суд од судијата Лидија Димова како судија поединец, во правната работа по тужба на тужителот Д за в на и л за т на г и м Т ДООЕЛ В спрема тужениот К Т и од В, за надомест на штета, вредност на спорот 51.900,00 денари, по одржаната усна, главна и јавна расправа на ден 23.03.2015 година, во присуство на полномошникот на тужителот адвокат А М од В и полномошник за тужениот адвокат Т Т од В, денес на ден 25.03.2015 година ја донесе следната:

П Р Е С У Д А

1.Тужбеното барање на тужителот Д за в на и л за т на г и м Т ДООЕЛ В, СЕ УСВОЈУВА.

2.СЕ ЗАДОЛЖУВА тужениот К Т и од В да му исплати на тужителот на име материјална штета износ од 51.900,00 денари пресметани со законска казнена камата во висина на референтната стапка на НБ на РМ што важела на последниот ден од полугодие то што му претходело на тековното полугодие, зголемена за осум процентни поени, сметано од 31.10.2014 година до исплатата, како и трошоци на постапката во износ од 23.350,00 денари, сето тоа во рок од 8 дена по приемот на пресудата.

Образложение

Тужителот поднесе тужба против тужениот, за надомест на штета.

Во тужбата и на расправата, тужителот преку својот полномошник изнесе дека истиот имал поднесено барање за извршување до тужениот како извршител на 03.10.2011 година врз основа на извршен нотарски акт - договор за залог - хипотека од прв ред во својство на извршна исправа ОДУ бр. од година од Н М О од В, против должникот С Г од В со попис, процена и продажба на недвижен имот кој бил предмет на залог - хипотека, заведен под И.бр. . Од страна на тужениот бил донесен налог за извршување и бил определен проценител за проценка на недвижноста. Должникот поднел приговор до Претседателот на Основниот суд Велес на 25.07.2013 година поради неправилности во извршувањето, по кој тужителот дал одговор на приговор, по што В.Д. Претседателот донел решение ППНИ бр. од 26.08.2013 година со кое утврдил дека тужениот сторил неправилност при извршувањето, односно донел заклучок за утврдување на вредноста на недвижноста откако била изготвена проценка од Бирото за судски вештачења Скопје, меѓутоа на должникот не му доставил примерок од заклучокот за определување на вешто лице од 03.09.2012 година, ниту му доставил заклучок за утврдување на вредноста на недвижноста од 13.06.2013 година, поради што истите биле ставени вон сила. По донесеното решение од страна на В.Д. Претседателот тужениот не постапил по напатствијата дадени во решението, на начин што заклучоците кои биле ставени вон сила ги доставил до старателот во посебен случај на должникот заедно со заклучокот за јавна продажба од 22.05.2014 година.Тужителот на ден 29.10.2014 година поднел пријава за штета од одговорност од дејност на тужениот до АД О П С каде што бил осигуран, кое со писмен допис бр. од 07.11.2014 година го известил дека одбива да ја исплати штетата врз основа на договорот за осигурување од одговорност на извршителот, бидејќи согласно Условите за осигурување не биле опфатени штети кои се причинети со намера, измама и грубо невнимание. Тужителот смета дека согласно чл. 43 ст. 1 од ЗИ тужениот има обврска да му ја надомести штетата, поради што предложи тужбеното барање да се усвои. Побара трошоци постапката во износ од 23.350,00 денари.

Во одговор на тужба тужениот преку својот полномошник изнесе дека тужениот нема пасивна легитимација да биде тужен. Ова од причина што истиот како осигуреник имал склучено договор за осигурување од одговорност – полиса за осигурување од одговорност на извршители бр. за период од година до година со АД О П С. Според одредбата содржана во чл.1 од Посебните услови за осигурување на одговорност на извршители било

предвидено дека законската одговорност на извршителот е покриена за штети кои ќе настанат и кои ќе се пријават за времетраењето на осигурувањето, а кои се настанати како последица од непредвидлив, неочекуван и непознат штетен настан во вид на пропуст или грешка од небрежност. Со осигурувањето не се опфаќале штети кои се причинети со намера, измама или грубо невнимание од страна на извршителот. Според чл. 4 било предвидено дека за осигуран случај се сметаат пропустите сторени при законско спроведување на извршни дејствија и неисполнување на должностите што ги има како извршител според ЗИ при што осигурениот случај треба да биде иден и неизвесен од исклучивата волја на осигуреникот. Имајќи ги во вид овие одредби тужениот смета дека тужбата требало да биде поднесена против АД О П С која во овој случај е одговорна за исплата на евентуалната штета што е предмет на тужбеното барање. Ова од причина што во случајот се работело за дејствија кои преставуваат пропуст или осигуран случај. Предложи судот тужбеното барање да го одбие. Побара трошоци во износ од 21.450,00 денари.

Имајќи ги во вид наводите во тужбата и одговорот, како и од изведените докази и тоа: од увид во тековна состојба на име на тужителот издадена од ЦР на РМ, барање за извршување до тужениот од 03.10.2011 година, нотарски акт ОДУ бр. од 27.08.2010 година од Нотар М О од В, Нотарски акт од 22.09.2011 година на истиот Нотар, барање до Нотарот бр. од 22.09.2011 година, приговор до Претседателот на Основниот суд Велес, одговор по приговор од 01.11.2013 година од тужениот, решение ППНИ бр. од 29.08.2013 година, приговор од 16.06.2014 година, одговор по приговор од 19.06.2014 година, решение ППНИ од 30.06.2014 година, налог за плаќање на трошоци по решение од тужителот на износ од 51.900,00 денари, пријава на штета од одговорност од дејност до АД О П С, известување до тужителот бр. од 07.11.2014 година, повик за надомест на штета од тужителот до тужениот бр. 03-1302 од 20.10.2014 година со прилог потврда за прием на пратка, увид во списите на предметот ППНИ бр. и ППНИ, тековна состојба за тужениот, полиса бр. на АД О п, налог за извршување И.бр. од 05.10.2011 година на И К Т, решение ППНИ бр. од 30.11.2011 година, известување од ЈУМ ЦСР В бр. од 10.02.2014 година, решение под истиот број за определување на старател во посебен случај, заклучок И.бр. од тужениот и Посебни услови за осигурување од одговорност од извршители на АД О п С, *судот по свое убедување врз основа на совесна и грижлива оцена на секој доказ посебно и на сите докази заедно, како и врз основа на резултатите на целокупната постапка во смисла на чл.7 и 8 од ЗПП, ја утврди следната фактичка состојба:*

Тужениот е извршител кој е запишан во надлежниот регистар за подрачјето на О.с.В, Основен суд К. и Основен суд Н. По барање за спроведување на извршување од тужителот како доверител, засновано на извршна исправа ОДУ бр. од 27.08.2010 година на Нотар М О од В, **тужениот спроведувал извршување при што со заклучок И.бр. од 02.04.2013 година определил вешто лице за вршење на проценка на недвижност, а со заклучок И.бр. од 13.06.2013 година ја утврдил вредноста на недвижноста. На начинот на кој постапувал извршителот, должникот на извршувањето Г С поднел приговор против неправилности во извршувањето до Претседателот на овој суд, по кој тужителот како доверител дал одговор на приговор од 01.08.2013 година, а свој одговор дал и тужениот кој сметал дека нема сторено неправилности во извршувањето.**

Постапувајќи по приговорот заменик Претседателот на судот со решение ППНИ бр. од 26.08.2013 година приговорот на должникот го усвоил и утврдил дека тужениот како извршител сторил неправилност при извршувањето на начин што донел заклучок за определување на вешто лице за проценување на недвижност И.бр. од 02.04.2013 година со кое ја определил Канцеларијата за геодетски работи Г В да изврши проценување на недвижноста и истиот го доставил до должникот на ден 22.07.2013 година, а во правна сила бил донесен заклучок И.бр. од 03.09.2012 година со кој било определно лицето И М од К од Б за с в С кое било задолжено да изврши проценување на недвижноста, а кој не го доставил до должникот, ниту го известил должникот дека е направена промена на вештото лице. Утврдено е дека тужениот како извршител сторил неправилност во извршувањето со тоа што донел заклучок за утврдување на вредност на недвижност И.бр. од 11.06.2013 година изготвен врз основа на проценка на вештото лице Б за с в С, без должникот да го известил дека ова вешто лице ќе врши процена на недвижноста, односно без да му достави заклучок за определување на вешто лице од 03.09.2012 година и без да ја достави

проценката СВ4- од 29.04.2013 година од Б за с в С – проценители градежен инженер Г Т и проф. др. М П дипломиран земјоделски инженер, примена од тужениот на ден 30.04.2013 година, со што на должникот не му дал можност да се произнесе по наводите во проценката. Со истото решение, Заклучокот за определување на вешто лице кое ќе врши проценка на недвижност И.бр. од 02.04.2013 година и Заклучокот за утврдена вредност на недвижност И.бр. од 13.06.2013 година, се ставени вон сила.

Во образложението на решението утврдено е дека тужениот како извршител постапил спротивно на одредбата на чл. 40 ст. 1 алинеја 3 од Законот за извршување, според која извршителот помеѓу другите дејствија кои ги презема, донесува налози и заклучоци, составува записници, барања и службени белешки и врши достава на налози, записници, заклучоци и други документи кои произлегуваат од вршењето на неговата работа, затоа што не ги доставил до должникот заклучоците кои се ставени вон сила. Против ова решение не била вложена жалба.

Тужениот продолжувајќи со извршувањето донел Заклучок за прва усна, јавна продажба на недвижност И.бр. од 22.05.2014 година против кој должникот вложил нов приговор од 13.06.2014 година сметајќи дека повторно од страна на тужениот сторени се неправилности во извршувањето. Тужениот дал одговор на приговорот во кој се произнел дека тој извршил достава на заклучокот за прва усна, јавна продажба на недвижност на должникот, па дека изјавувањето на приговор било со цел да се одоговлекува постапката и долгот да не се плати во услови кога заклучокот за усна, јавна продажба бил објавен во дневниот весник Н М и биле поминати најмалку 15 дена од денот на објавата до денот на одржувањето на продажбата. Одговор по приговорот дал и тужителот како доверител сметајќи дека приговорот на должникот не е основан.

Постапувајќи по приговорот на должникот В.Д. Претседателот на овој суд со решение ППНИ бр. од 30.06.2014 година го усвоил и утврдил дека тужениот како извршител сторил неправилност при спроведување на извршувањето на начин што на ден 21.03.2014 година до старателот на должникот доставил заклучок за определување на вешто лице кое ќе врши процена на недвижност И.бр. од 02.04.2013 година и заклучок за утврдена вредност на недвижност И.бр. од 13.06.2013 година, кои акти на извршителот биле ставени вон сила со решение бр. ППНИ пд 26.08.2013 година на овој суд, па врз основа на утврдената вредност на недвижноста со заклучок И.бр. од 13.06.2013 година, го донел Заклучокот за прва усна, јавна продажба на недвижност И.бр. од 22.05.2014 година. Утврдено е дека овој заклучок извршителот не го доставил до лицата И С и Б С од В кои биле сосопственици на недвижниот имот кој бил запишан на ИЛ бр. за КО В и кои согласно чл. 32 ст. 3 од ЗСДСП имале законско право на првенствено купување со што извршителот постапил спротивно на чл. 163 ст.4 од ЗИ. Со истото решение заклучокот за прва усна, јавна продажба на недвижност И.бр. од 22.05.2014 година е ставен вон сила. Тужителот со тоа решение како доверител бил задолжен на старателот на должникот да му ги надомести предизвиканите трошоци со приговорот во износ од 51.900,00 денари во рок од 15 дена по приемот на решението. Против ова решение не била вложена жалба.

Видно од налог за извршена уплата тужителот ги платил на старателот во посебен случај на должникот, трошоците по решението во износ од 51.900,00 денари на ден 18.09.2014 година.

Тужениот како извршител со АД О С имал склучено договор за осигурување-полиса бр. од 22.10.2013 година, со краткорочно траење од 22.10.2013 година до 22.10.2014 година, за сума на осигурување од 100.000 евра и со определена вкупна премија од 24.036,00 денари. Осигурувањето било склучено според класа на осигурување од општа одговорност за извршители и според Посебните услови за осигурување од одговорност на судски извршители донесени во 2006 година.

Сметајќи дека на овој начин заради постапувањето на тужениот предизвикана е материјална штета во висина на досудените и исплатени трошоци на постапката по приговорот за извршување, тужителот пријавил штета од одговорност од дејност на 29.10.2014 година до АД О П – експозитура В. Постапувајќи по пријавата АД О П С доставила известување до тужителот бр. од 07.11.2014 година со кое го известила дека во случајот се работело за договорно осигурување за кое се применувале одредбите од Општите услови за осигурување од одговорност од 2005 година и Посебните услови за осигурување од одговорност на извршители од 2006 година. Сметал дека согласно чл. 1 и

чл. 4 од Посебните услови во конкретниот случај тужениот како извршител постапил спротивно на ЗИ што било утврдено со решенијата ППНИ бр. од 30.06.2014 година и ППНИ бр. од 26.08.2013 година, што значело постпапување на извршителот по сопствена волја и со груба небрежност, како и со непочитување на одредбите на Законот за извршување. Имајќи во вид дека со осигурувањето се покривале штети кои ќе настанеле како последица од непредвидлив, неочекуван или непознат штетен настан во вид на пропуст или грешка од небрежност, во случајот ценеле дека постапувањето на тужениот не преставувало пропуст или грешка од небрежност, туку непостапување по Законот за извршување, во врска со што АД О П С одговорила дека нема обврска да ја надомести штетата на тужителот.

Од таа причина тужителот со писмен допис бр. 03/1302 од 20.10.2014 година го повикал тужениот да му ја надомести штетата предизвикана со плаќање на трошоци на постапката во износ од 51.900,00 денари во рок од 8 дена од денот на приемот на известувањето, а дека во спротивно ќе поведат судска постапка. Тужениот писмениот повик го примил на 21.01.2014 година и во бараниот рок од 8 дена штетата не ја исплатил на тужителот.

При вака утврдената фактичка состојба, следувахе судот да одлучи како во изреката од следните причини :

Согласно чл.9 од Законот за облигациони односи(ЗОО), секој е должен да се воздржи од постапка со која може на друг да му предизвика штета.

Согласно чл.11 ст.2 од ЗОО, учесникот во облигациониот однос е должен во извршувањето на обврска од својата професионална дејност да постапува со зголемено внимание, според правилата на струката и обичаите (внимание на добар стручњак), а според ст.3 учесникот во облигациониот однос е должен во остварувањето на своето право да се воздржи од постапка со која би се отежнало извршувањето на обврската на друг учесник.

Во конкретниот случај тужителот, како доверител во постапката за извршување пред тужениот како извршител, смета дека тој во извршувањето на својата професионална дејност по негова вина му предизвикал штета во висина на исплатените трошоци во корист на должникот во износ од 51.900,00 денари, која е предмет на тужбеното барање. Вака поставеното тужбено барање според судот е основано затоа што:

Согласно чл.43 ст.1од Законот за извршување, извршителот е одговорен за целата штета што ја причинил на странката или спрема трети лица, со незаконско спроведување на извршните дејствија и со неисполнување на должностите што ги има како извршител според овој закон. Како трети лица се сметаат сите лица на кои им е причинета штета, освен лицата од членот 44 на овој закон. Според ст.2, извршителот е одговорен за штетата која произлегла од извршување на поединечни дејствија што ги предизвикале лицата од членот 42 на овој закон, според ст.3, штета се утврдува во парнична постапка, а според ст.4, најнискиот износ на осигурување за кој извршителот мора да склучи договор за осигурување изнесува 100.000 евра во денарска противвредност.

Оттука според судот, тужениот како извршител има одговорност за штета што ќе ја предизвика на странка, со незаконско спроведување на извршните дејствија и со неисполнување на должностите што ги има како извршител според Законот за извршување. Во овој случај тужителот како доверител бил странка во извршувањето во предметот И.бр. формиран по барање за спроведување на извршување од тужителот, по кое постапувал тужениот како извршител.

Согласно чл.141 ст.1 од ЗОО, тој што со вина ќе му причини штета на друг, должен е да ја надомести.

За да постои овој материјално-правен однос, потребно е да бидат исполнети неколку услови и тоа: да постои оштетен и штетник како лица помеѓу кои настанува материјално-правниот однос, да постои противправно (штетно) дејствие на штетникот, да постои штета на страна на оштетениот и причинско-последична врска помеѓу противправното (штетно) дејствие на штетникот и штетата на оштетениот. Во овој случај од изведените докази, судот можеше да утврди дека тужителот е оштетено лице кое без своја вина, поднесувајќи барање за извршување кај тужениот како извршител, заради утврдените неправилности во извршувањето на тужениот, од страна на претседателот на Основниот суд Велес и тоа со

правосилните решенија ППНИ од 26.08.2013 година и ППНИ од 30.06.2014 година бил задолжен да ги исплати трошоците на должникот во износ од 51.900,00 денари, предизвикани со поднесување на приговори против заклучоците за извршување донесени од тужениот, а кои се ставени вон сила. Тужителот трошоците со кои бил задолжен, ги платил на старателот на должникот во целосен износ со налог за плаќање од 18.09.2014 година, со што во смисла на чл.142 од ЗОО тој претрпел обична штета со која се намалил неговиот имот за платениот износ.

Дека тужениот превзел противправни (штетни) дејствија и има вина за предизвиканата штета на тужителот, произлезе од утврденото во образложението на двете решенија на В.Д.претседателот на Основниот суд В. Така, со решението ППНИ бр. од 26.08.2013 година приговорот на должникот бил усвоен и било утврдено дека тужениот како извршител сторил неправилност при извршувањето на начин што донел заклучок за определување на вешто лице за проценување на недвижност И.бр. од 02.04.2013 година со кое ја определил Канцеларијата за геодетски работи Г В да изврши проценување на недвижноста и истиот го доставил до должникот на ден 22.07.2013 година, иако во правна сила бил донесен заклучок И.бр. од 03.09.2012 година со кој било определно лицето И М од К од Б за с в С кое било задолжено да изврши проценување на недвижноста, а кој не го доставил до должникот, ниту го известил должникот дека е направена промена на вештото лице. Утврдено било дека тужениот како извршител сторил неправилност во извршувањето со тоа што донел заклучок за утврдување на вредност на недвижност И.бр. од 11.06.2013 година изготвен врз основа на проценка на вештото лице Б за с в С, без должникот да го извести дека ова вешто лице ќе врши процена на недвижноста, односно без да му достави заклучок за определување на вешто лице од 03.09.2012 година и без да ја достави проценката СВ од 29.04.2013 година од Б за с в С – проценители градежен инженер Г Т и проф. др. М П дипломиран земјоделски инженер, примена од тужениот на ден 30.04.2013 година, со што на должникот не му дал можност да се произнесе по наводите во проценката. Со истото решение, Заклучокот за определување на вешто лице кое ќе врши проценка на недвижност И.бр. од 02.04.2013 година и Заклучокот за утврдена вредност на недвижност И.бр. од 13.06.2013 година, се ставени вон сила. На овој начин утврдено е дека тужениот како извршител постапил спротивно на одредбата на чл. 40 ст. 1 алинеја 3 од ЗИ, затоа што не ги доставил до должникот заклучоците кои се ставени вон сила.

Тужениот продолжувајќи со извршувањето донел Заклучок за прва усна, јавна продажба на недвижност И.бр. од 22.05.2014 година против кој должникот вложил нов приговор од 13.06.2014 година сметајќи дека повторно од страна на тужениот сторени се неправилности во извршувањето. Постапувајќи по приговорот на должникот В.Д. Претседателот на овој суд со решение ППНИ бр. од 30.06.2014 година го усвоил и утврдил дека тужениот како извршител повторно сторил неправилност при спроведување на извршувањето на начин што на ден 21.03.2014 година до старателот на должникот доставил заклучок за определување на вешто лице кое ќе врши процена на недвижност И.бр. од 02.04.2013 година и заклучок за утврдена вредност на недвижност И.бр. од 13.06.2013 година, кои акти на извршителот биле ставени вон сила со решение бр. ППНИ пд 26.08.2013 година на овој суд, па врз основа на утврдената вредност на недвижноста со заклучок И.бр. од 13.06.2013 година, го донел Заклучокот за прва усна, јавна продажба на недвижност И.бр. од 22.05.2014 година. Утврдено е дека овој заклучок И.бр. од 22.05.2014 година извршителот не го доставил до лицата И С и Б С од В кои биле сосопственици на недвижниот имот кој се води на ИЛбр.за КО В и кои согласно чл. 32 ст. 3 од ЗСДСП имале законско право на првенствено купување со што извршителот постпил спротивно на чл. 163 ст.4 од ЗИ. Со истото решение заклучокот за права усна, јавна продажба на недвижност И.бр. од 22.05.2014 година е ставен вон сила. Тужителот со тоа решение како доверител е задолжен на старателот на должникот да му ги надомести предизвиканите трошоци со приговорот во износ од 51.900,00 денари во рок од 15 дена по приемот на решението.

На овој начин, овој суд смета дека исполнет е и условот кој претпоставува постоење на причинско-последична врска во дејствијата на тужениот и настанувањето на штетата на тужителот, или како последица на утврдените неправилности во извршувањето кое го спроведувал тужениот, тужителот бил задолжен да ги плати надомести трошоците на должникот во износ од 51.900,00 денари.

При донесувањето на одлуката судот имаше во вид дека, во случајот тужениот

постапувал спротивно на одредбата на чл.11 ст.2 и ст.3 од ЗОО и својата професионална обврска ја извршил без да постапува со зголемено внимание, според правилата на Законот за извршување со што го отежнал извршувањето на правото на тужителот како доверител да го наплати своето парично побарување од должникот.

Од тие причини следуваше судот да го усвои тужбеното барање на тужителот и да го задолжи тужениот да му исплати на тужителот на име материјална штета износ од 51.900,00 денари. На овој износ судот досуди и законска казнена камата во висина на референтната стапка на НБ на РМ што важела на последниот ден од полугодие што му претходело на тековното полугодие, зголемена за осум процентни поени, сметано од 31.10.2014 година како ден од кога тужениот бил повикан да ја исполни обврската согласно чл.313 ст.2 од ЗОО а во врска со чл.266-а од ЗОО.

При донесувањето на пресудата судот го имаше во вид приговорот на тужениот за немање на пасивна легитимација да биде тужен во овој спор затоа што тој бил задолжително осигуран според класа на осигурување од општа одговорност за извршители и според Посебните услови за осигурување од одговорност на судски извршители донесени во 2006 година, дека во случајот се работи за осигуран случај за кој АД О п одговара за штета од ваков настан кој претставувал осигуран случај, но приговорот не го прифати за основан поради следното:

Согласно чл. 953 од ЗОО, со договорот за осигурување се обврзува договарачот на осигурувањето, врз начелата на заемност и солидарност да здружува определен износ во друштвото за осигурување, односно во друштвото за ризици (осигурувач) а друштвото се обврзува ако дојде до настан кој претставува осигурен случај да му го исплати на осигуреникот или на некое трето лице надоместот, односно осигурената сума или да направи нешто друго.

Согласно чл. 954 ст.1 од ЗОО, настанот со оглед на кој се склучува осигурувањето (осигурениот случај), мора да биде иден, неизвесен и независен од исклучивата волја на договарачот.

Согласно чл.985 ст.1 од ЗОО, осигурувачот е должен да ги надомести штетите настанати случајно или по вина на договарачот на осигурувањето, на осигуреникот или на корисникот на осигурувањето, освен ако во поглед на определена штета оваа негова обврска изречно е исклучена со договорот за осигурување, според ст.2 тој не одговара за штетата што тие лица ја причиниле намерно, па ништовна е одредбата во полистата која би ја предвидувала неговата одговорност и во тој случај.

Во овој случај договорот за осигурување со АД О п С - полиса бр. од 22.10.2013 година, со краткорочно траење од 22.10.2013 година до 22.10.2014 година, за сума на осигурување од 100.000 евра и со определена вкупна премија од 24.036,00 денари, бил склучен според Посебните услови за осигурување од одговорност на судски извршители донесени во 2006 година.Така со чл.1ст.1 од Посебните услови е предвидено дека предмет на осигурување е законската одговорност на извршителот за причинета штета која ќе биде предизвикана на трето лице при вршењето на работи за кои се закон се овластени, за времетраењето на осигурувањето согласно законот за извршување.Со ст.3 од истиот член предвидено е дека со ова осигурување законската одговорност на извршителот, заменикот или помошникот е покриена за штети кои ќе настаната и кои ќе ги пријават за времетраење на осигурувањето, а кои се настанати како последица од непредвидлив, неочекуван и непознат штетен настан во вид на пропуст или грешка од небрежност, а при вршење на дејноста извршител. Според ст.5 од истиот член е уредено дека со осигурувањето не се опфаќаат штети кои се причинети со намера, измама и грубо невнимание на извршителот, заменикот и помошникот. Во одредбата на чл.4 ст.1 уредено е дека за осигуран случај ќе се смета законската одговорност на извршителот, заменикот и помошникот на извршителот за пропусти сторени при законско спроведување на извршни дејствија и неисполнување на должностите што ги има како извршител според ЗИ, со што ќе предизвика штета на трети лица за време траење на осигурувањето.Со ст.5 утврдени се штетите кои се исклучени од осигурувањето а кои се такакативно наброени од т.1 до т.12, меѓу кои и кога штетата е предизвикана со намера, измама и грубо невнимание и во случај на водење постапки спротивно на одредбите на Законот за извршување.

Во овој случај, тужителот поднел барање како оштетно лице до осигурувачот, кој од своја страна одговорил дека во случајот не се работело за осигуран случај за

надоместување на штетата, туку дека се работело за штета за која била исклучена неговата одговорност да ја надомести, бидејќи во случајот тужениот како осигуреник постапил спротивно на одредбите од Законот за извршување, па таквиот случај согласно чл.5 ст.4 од Посебните услови бил исклучен од осигурувањето на штети.

Тоа според судот значи дека, **тужениот е пасивно легитимиран да биде тужен во овој спор, бидејќи осигурувачот според чл. 996 ст.1 од ЗОО, одговара за штетата настаната со осигурениот случај само ако третото оштетено лице го бара нејзиниот надомест од него, а според чл.997 за оштетеното лице предвидена е можност да може да врши избор од кого ќе бара да му се надомести штетата, од осигурувачот или од осигуреникот, или од двете лица кумулативно.** Таквата законска можност, според судот дава пасивна легитимација да биде тужен осигурувачот, осигуреникот или двете лица кумулативно, што пак значи во овој случај дека тужениот како осигуреник е пасивно легитимиран да биде тужен. Друго е прашањето дали во овој случај се работи за настаната штета како последица од непредвидлив, неочекуван и непознат штетен настан во вид на пропуст или грешка од небрежност, или за постапување на тужениот со намера, измама и грубо невнимание или водење на постапки спротивно на одредбите на Законот за извршување, кое пак не ја исклучува или ја исклучува одговорноста на осигурувачот за плаќање на штетата. Во таа смисла, судот смета за потребно да го изнесе своето мислење дека доколку тужениот смета дека се работи за осигуран случај кој произлегува од договорот склучен помеѓу него и осигурувачот, тој има право во друга парница против осигурувачот да бара регрес на исплатеното или стекнување без основ по основ на издатоk за друг, согласно чл.207 од ЗОО, доколку докаже дека се работи за обичен пропуст или грешка од небрежност, што пак нема влијание во исходот на овој спор и тоа прашање не може да биде основ за одбивање на тужбеното барање на тужителот заради немање на пасивна легитимација.

Бидејќи тужителот успеа во спорот следувахе судот согласно чл.148 и чл.149 од ЗПП, да го усвои барањето за досудување на потребните трошоци на постапката со кои го задолжи тужениот во вкупен износ од 23.350,00 денари кои се однесуваат на : награда за состав на тужба 3.250,00 денари, за состав на полномошно 1.300,00 денари, за награда за застапување на 4 рочишта по 3.900,00 денари или 15.600,00 денари и за судски такси за тужба 1.600,00 денари и за одлука 1.600,00 денари.

Основен суд Велес МАЛВП.193/14 од 25.03.2015 година

Судија
Лидија Димова

ПРАВНА ПОУКА:

Против оваа пресуда странките имаат право на жалба во рок од 8 дена по приемот на пресудата преку овој суд до Апелациониот суд Скопје

Налог за такса: Се задолжува тужителот да плати судска такса за одлука во износ од 1.600,00 денари, во рок од 5 дена по приемот на налогот, а во спротивно истата ќе биде присилно наплатена и зголемена за 50% казнена такса од вредноста на таксата

Д.Н. За тужителот – адвокат А. М. од В.

За тужен – адвокат Т. Т. од В.

(Доколку странките или нивните полномошници се регистрирани корисници на електронска достава, доставата да се изврши електронски).